

ADRES:
Ul. Kupnera 22
14-260 Lubawa
Tel. (0-89) 645 39 60

ODPUSTY:
1. Narodzenie św.
Jana Chrzciciela
24 czerwca
2. Michała Archanioła
29 września

MSZE ŚWIĘTE:
Dni powszednie
7.00 i 17.00
Niedziele i święta
8.00 10.30 12.00 17.00
święta „zniesione”
7.00 9.00 17.00

**ADORACJA
NAJŚWIĘTSZEGO
SAKRAMENTU:**
poniedz. - piątek
7.30 - 16.30 w kaplicy
Św. Franciszka

**SAKRAMENT
POJEDNANIA:**
p-szy piątek 15.00-17.00
piątki 16.00-17.00
i przed każdą Mszą św.

NABOŻEŃSTWA:
- NOWENNA DO MB
NIEUSTAJĄCEJ
POMOCY
środa godz. 17.00

**- DO MIŁOSIERDZIA
BOŻEGO**
Powiedz.-piątek g.15.00

**- DO NIEPOK. SERCA
NM P p-sza sobota g.6.30**

**- DO ŚW. FRANCISZKA
z Asyżu 2-ga sobota g.6.30**

**- KU CZCI ŚW. JP II
Z UCZCZENIEM
RELIKWI**
16 dzień m-ca godz.17.00

- KU CZCI ŚW. o. PIO
23 dzień m-ca. godz. 17.00

GODZINA ŚWIĘTA-Iszy
Czwartek m-ca g.21.00

**MSZA ŚW.Z MODL O.
UZDROWIENIE-ostatni**
piątek m-ca godz.17.00

**KANCELARIA
PARAFIALNA
CZYNNA**
15.30 - 16.30
poniedziałek, środa, piątek
Tel.896453960

Redakcja gazetki zaprasza
chętnych do współpracy.
Kontakt z księdzem
proboszczem.

**Za złożone
dobrowolne ofiary:
BÓG ZAPŁAĆ**

c.d. ze strony 3

Kiedy ciemności zaległy nad doliną, do której przybyli zaproszeni ludzie ze wszystkich okolic, wzniecono ognisko. Ogień podniósł się wysoko, rozświetlił skały i dolinę. Ze szczytu wzgórze schodził anioł w bieli, trzymając pochodnię w ręce. Zwiastował radosną Nowinę, jak w Ewangelii. Oto krótka historia żłóbka Franciszkiego w Chrystusowym Kościele. W ten sposób Greccio, nieznaną osadą stała się nowym Betlejem w Kościele. Franciszek, jako diakon asystował do Mszy Świętej, w czasie której odśpiewał Ewangelię wg św. Łukasza, a wszyscy słuchali słów Dobrej Nowiny o tym, jak Maryja z Józefem doszli do Betlejem i nadszedł dla niej czas rozwiązania i jak porodziła swego pierwotnego Syna, owinęła Go w pieluski i położyła w żłobie, bo nie było miejsca w gospodzie. Po odśpiewaniu Ewangelii wziął Franciszek Dzieciątka Jezus w ramiona, ukazując Go wszystkim i długo rozmyślał o nieskończonej miłości Boga. Czy Franciszek przewidywał, że zwyczaj przygotowywania żłóbka utrwali się na cały świat? Że dzieci będą czekać długie tygodnie na wigilijny wieczór, a potem na pasterkę, aby zobaczyć Dzieciątka Jezus leżące na sianie, pochyloną nad Nim Matkę Najświętszą ze św. Józefem, pastuszkami? Czy przeczuwał, że przyjdzie oglądać żłobek niejedynemu grzesznikowi, który zgubił drogę do Kościoła i konfesjonatu, który może raz tylko w roku przypomni sobie Boże Narodzenie i dzieciństwo, choinkę, kościół, w którym jako dziecko oglądał Dzieciątka? Czy Franciszek wiedział, że przy wigilijnym stole ludzie będą łamać się opłatkiem? Że będą przebaczać sobie winy? Że setki pieśni kolędowych rozweseli pokłócony świat? Jaką wielką świętą wojnę rozpoczął św. Franciszek, wzięwszy na ręce Dzieciątka Boże? Wojnę miłości o Miłość. W noc Bożego Narodzenia, kiedy „Słowo stało się Ciałem i zamieszkało pośród nas”, aniołowie zwiastowali pokój na ziemi ludziom dobrej woli. Św. Franciszek uratował świat miłością, kiedy nie było pokoju między ludźmi za jego czasów (XII i XIII wiek). Bóg posłał na świat Franciszka, aby swym ewangelicznym życiem zaspokoił tęsknotę dusz ludzkich w odnalezieniu „Pokoju i Dobra”. Udowodnił on, że życie ewangeliczne jest możliwe jako jedyna droga wskazana ludzkości przez Chrystusa. Jest on prawdziwym drugim Chrystusem, wpatrzonym w jeden cel, dla którego człowiek istnieje na ziemi. Celem tym jest zbawienie duszy wielbiącej Boga i zbawienie ludzkości, powołanej do wiecznej chwały Bożej. Odnowę Kościoła w duchu ewangelicznym kontynuuje potężna armia jego Trzech Zakonów./Weronika/

**RUCHY I
STOWARZYSZENIA:**
1. SŁUŻBA LITURGICZNA

2. SCHOLA PARAFIALNA

**3. ODNOWA W DUCHU
ŚWIĘTYM**
- środa godz.18.00

**4. GRUPA
MŁODZIEŻOWA
„PRZYJACIELE JEZUSA”**
- piątek godz. 18.00

**5. WSPÓLNOTA
ŻYWEGO RÓŻAŃCA**
Lubawa, Tuszewo
i Fijewo - pierwszy
wtorek m-ca po
Mszy św. o g. 17.00,
Mortęgi -ostatni
czwartek m-ca po
Mszy św. o g.18.00

**6. RODZINY
NAZARETAŃSKIE**
- środa po
Mszy św. o g. 17.00

**7. FRANCISZKAŃSKI
ZAKON ŚWIECKICH**
-druga sobota m-ca

W NASZEJ WSPÓLNOCIE PARAFIALNEJ

Dzień zawierzenia

Św. Michałowi Archaniołowi
obchodzić będziemy **w ostatnią sobotę miesiąca**. Po Mszy św.
o godz. 17.00 będzie można przyjąć jeszcze szkaplerz św. Michała
Archanioła.
Bezpośrednio po Mszy św. w kaplicy św. Franciszka
rozpocznie się **Wieczernik Modlitwy**.
Adoracja przed Najświętszym Sakramentem trwać będzie
do g.700 rano.

1. CHRZTY

Odbywają się w ostatnią sobotę miesiąca na Mszy Św.
o godz.17.00.

Wymagane dokumenty:

akt urodzenia dziecka oraz zaświadczenia rodziców chrzestnych,
że są wierzący i praktykujący. Rodzicami chrzestnymi mogą być
osoby bierzmowane, żyjące w związkach sakramentalnych.

1. Adam Marcin Maćkiewicz – 21 XII

2. ŚLUBY – zapowiedzi na tablicy ogłoszeń przy kościele.

Dominik Aleksandrowicz i Sandra Kamila Brzozowska – 26 XII

3. POGRZEBY

1. śp. Mirosław Zasuwa – 1 XII

2. śp.. Henryk Gołasz – 2 XII

Dobry Jezu, a nasz Panie, daj Im wieczne spoczywanie

Głos Św. Jana Chrzciciela –Pismo parafialne redaguje zespół pod redakcją ks. Proboszcza (tel.507 143 682).
Parafia Św. Jana Chrzciciela i Św. Michała Archanioła 14 -260 Lubawa ul. Kupnera 22
konto bankowe: Bank Spółdzielczy w Lubawie 55 8832 0001 1001 0000 2987 0001

GŁOS

NR 152 styczeń 2021

ŚW. JANA CHRZCICIELA

**PARAFIA ŚW. JANA CHRZCICIELA I MICHAŁA
ARCHANIOŁA**

14-260 LUBAWA UL. KUPNERA 22

Dostrzec Boga

Żeby zobaczyć w małym Dziecięciu Boga Odkupiciela – potrzeba było światła Wiary. Żeby ujrzeć w niewinnym, bezbronny Maleństwie Mesjasza – potrzeba było światła Wiary.

Dziś tej Wiary w nas współczesnych potrzeba nie mniej, a może nawet więcej! Świat, który kpi sobie z łaski i świętości Bożej, Bożych dzieł, nie sprzyja, nie pomaga, aby Boże Narodzenie było świętem wejścia Chrystusa w historię świata i człowieka dwa tysiące lat temu. Stąd tak wielu nie święcie obchodzi święta...

Żeby zobaczyć w małym, białym, konsekrowanym chlebie Syna Bożego – potrzeba światła Wiary...

Siostrzy i Bracie, Pan, który wszedł w historię ludzkości, pozostaje pośród nas w Eucharystii – Najświętszym Sakramencie. Trwaj przy Nim, zapraszaj do swego czystego serca, a On da Ci moc mądrego i odważnego życia.

**Życzymy Wszystkim z okazji Świąt Wcielenia Syna Bożego żywej
Wiary i odwagi odpowiedzi na Bożą Miłość**

Ks. proboszcz wraz ze wszystkimi duszpasterzami

***Kochanym Babciom i Dziadkom w Dniu Ich Święta w dniach
21 i 22 stycznia składamy najlepsze życzenia pokoju i radości Bożej
oraz wiele miłości ze strony najbliższych.***

PAPIESKIE INTENCJE APOSTOLSTWA MODLITWY

Aby Pan dał nam łaskę życia w głębokim braterstwie z braćmi i siostrami
innych religii, w postawie modlitwy za siebie nawzajem i otwartości na
wszystkich.

**ADORACJA Najświętszego Sakramentu w kaplicy św. Franciszka
poniedziałek - piątek 7.30- 16.30**

KOMUNIA Z BOGIEM.

Z samotnych rozmyślań w Fontecolombo, wśród piękna natury, zrodziła się w duszy św. Franciszka poetycka myśl, aby narodzenie Chrystusa Pana w Betlejem przedstawić w formie sztuki teatralnej. Przed takim żłobkiem franciszkańskim dzisiaj stoimy, mając okazję dać świadectwo wielkiej miłości do Nowonarodzonego. Bóg rodzi się w ubóstwie, poniżeniu, biedzie. Pierwsze Jego spojrzenie pada na Matkę, św. Józefa i pasterzy. Czy kiedykolwiek pojmiemy sens tego jedyne w historii wydarzenia? Św. Franciszek postanowił odtworzyć cud Bożego Narodzenia w Greccio. Dla nas takim Greccio jest nasze serce czynione przez ucztę eucharystyczną. Eucharystia czyni serca żłobkiem miłości Boga, którą możemy rozdawać wszystkim wokół nas. /Weronika/

LITURGIA SŁOWA

24 XII- czwartek, Wigilia Narodzenia Pańskiego

2Sm,1-5.8b12.14a.16;Ps89;Łk1,67-79

25 XII- piątek, Narodzenie Pańskie, uroczystość pasterka:

Iz9,1-3.5-6;Ps96;Tt2,11-14,Łk2,1-14; Msza św. o świcie Iz62,11-12;Ps97;Tt3,4-7;Łk2,15-20; Msza św. w dzień Iz52,7-10,Ps98,Hbr1,1-6;J1,1-18

26XII-sobota, św. Szczepana- pierwszego męczennika, święto

Dz6,8-10;7,54-60;Ps31;Mt10,17-22

27XII- Niedziela , św. Rodziny: Jezusa, Maryi i Józefa, święto

Rdz15,1-6.21,1-3;Ps105;Hbr11,8.11-12.17-19Łk2,22-40

01 I- piątek, Świętej Bożej Rodzicielki, Maryi, uroczystość. Nowy Rok 2021- Dzień Pokoju. Światowy Dzień Modlitw o Pokój

Lb6,22-27;Ps67,2-3,5-8;Ga4,4-7;Łk2,16-21

03 I- II Niedziela po Narodzeniu Pańskim

Syr24,1-2.8-12;Ps147B;Ef1,3-6.15-18;

J1,1-18

06 I- środa, Objawienie Pańskie, uroczystość

Iz60,1-6;Ps72;Ef3,2-3a.5-6;Mt2,1-12

10 I- Niedziela Chrztu Pańskiego, święto,

kończy się okres Narodzenia,

Iz55, 1-11; Iz12; 1J5,1-9, Mk1,7-11

17 I- II Niedziela Zwykła, 1Sm3,3b-

10.19;Ps40;1Kor6,13c-15a.17-20;J135-42

21 I- czwartek, Dzień Babci

Hbr7,25-8,6;ps40; Mk3,7-12

22 I- piątek, Dzień Dziadka

Hbr8,6-13; Ps85Mk3,13-19

24 I- III Niedziela Zwykła, Niedziela Słowa Bożego

Jon3.1-5.10;Ps25;1Kor7,29-31;Mk1,15-20

31 I- IV Niedziela Zwykła,

Pwt18,15-20;Ps95; 1Kor7,32-35;Mk1,27-28

02 II- wtorek, Ofiarowanie Pańskie, święto, Światowy Dzień Życia Konsekrowanego. Zakończenie Okresu Bożego Narodzenia w Polsce,

MI3,1-4;(Hbr2,14-18);Ps24;Łk2,22-40

SŁOWO NA NIEDZIELE

koment. ks.M.Krawiec SSP/

27XII- Łk2,22-40 Maryja i Józef zewnętrznie nie wyróżniali się spośród innych małżeństw. Cechowało ich wielkie posłuszeństwo Bogu, który prowadził ich przez swoich przyjaciół. Ile dzieci tego dnia przyniesiono do świątyni? Ile przedstawiono Panu? A jednak Symeon zatrzymał się tylko przy małym Jezusie, aby wziąć Go w objęcia i wypowiedzieć słowa prorocтва. Jedynie o małym Jezusie

mówiła wszystkim z radością prorokini Anna, wielbiąc Boga. Maryja i Józef przyjmowali w wierze te wszystkie słowa i gesty, pamiętając o nich, pośród trudu codzienności.

03 I- J1,1-18 Celem objawienia jest zbawienie, opisane w prologu. Relacja Słowo – Bóg ma charakter objawiająco – zbawczy, jest więc otwarta na świat i ludzi. W prologu najszerzej omawia się relacje. Słowo –świat i Słowo –ludzie. Słowo było pośrednikiem stworzenia, ale dla ludzi jest przede wszystkim zbawieniem, życiem i światłem, które są biblijnymi symbolami Boga, oraz ofiarowanego przez Niego zbawienia.

10 I- Mk1,7-11 Jezus, podobnie jak inni ludzie został zanurzony w Jordanie przez Jana, ale Jego chrzest nie ma charakteru pokutnego. On jako pierwszy przyjmuje chrzest w Duchu Świętym, zapowiadany przez Jana. Wtedy też głos Boga Ojca objawia ludziom , kim naprawdę jest Jezus. W słowach tych, wszyscy Chrześcijanie odkrywają prawdę, że Jezus jest umiłowanym Synem Bożym, który ma doprowadzić do końca dzieło zbawienia świata.

17 I- J1,35-42 W prologu Jezus jest przedstawiony jako Chrystus. Ewangelista dowodzi w ten sposób, że przyjęcie Jezusa jako Chrystusa dokonuje się w różnych środowiskach. Powołanie uczniów ma na celu utworzenie grona osób, którym zostanie w pełni objawiona tajemnica Syna Człowieczego. Chce On objawić tę tajemnicę nawiązując do mesjańskich oczekiwań narodu izraelskiego, gdyż tytuł Syna Bożego spowoduje konflikt między Jezusem, a przedstawicielami judaizmu.

24 I- Mk1,14-20 W dwóch krótkich zdaniach ewangelista streszcza istotę nauki Jezusa, który zapewnia, że czasy oczekiwań na zbawienie już się kończą i nadeszła chwila, w której Bóg urzeczywistnia swoje obietnice. W osobie Jezusa Bóg przychodzi do ludzi i chce królować w ich sercach. Jezus już na początku swojego nauczania wzywa czterech rybaków, aby stali się Jego uczniami. Mają oni stać się „rybakami ludzi”, co oznacza, że tak jak Jezus, oddadzą się Bogu. Ewangelista opisuje powołanie Szymona Piotra, Andrzeja, Jana, Jakuba, dlatego, że właśnie ci apostołowie odegrają potem najważniejszą rolę we wspólnocie Jezusa. Zaznacza, że odpowiedzieli oni na wezwanie Jezusa „natychmiast”,

Zostawili dom, swoje zajęcie i przyjęli styl życia Jezusa. **31 I- Mk1,21-28** Cudotwórcza działalność Jezusa wywoływała bardzo różne reakcje. Tłumy podziwiała moc Jezusa i przyjmowały fakty bez uprzedzeń. Duch nieczysty poznał, że Jezusa łączą szczególne więzi z Bogiem, dlatego wyczuł w Nim wielkie zagrożenie dla siebie. Jezus, uwalniając ludzi od duchów nieczystych, pozbawia szatana władzy na ziemi i umożliwia królowanie Boga.

KATECHEZA ŚW. JANA PAWŁA II

„ W ŚWIETOŚCI I WE CZCI”.

Pisze św. Paweł w 1 Liście do Tesaloniczan : „Wola Bożą jest wasze uświęcenie: powstrzymywanie się od rozpusty, aby każdy umiał utrzymywać ciało własne w świętości i we czci, a nie w pożądlivej namiętności, jak to czynią nie znający Boga poganie” (1Tes 4,3-5). A kilka wierszy dalej: „Nie powołał nas Bóg do nieczystości, ale do świętości. A więc kto {to} odrzuca, nie człowieka odrzuca, lecz Boga, który przecież daje wam swego Ducha Świętego”. Wracamy do tych słów raz jeszcze, ponieważ są one szczególnie ważne dla rozważanego przez nas tematu. Czystość, o której mówi Paweł w 1 Liście do Tesaloniczan, wyraża się w tym, że człowiek „umie utrzymywać własne ciało w świętości i we czci, a nie w pożądlivej namiętności”. Każde słowo posiada w tym sformułowaniu swoje znaczenie zasługuje na właściwy komentarz. A wić przede wszystkim czystość jest „umiejętnością”, czyli mówiąc językiem antropologii i etyki: sprawnością. I w tym znaczeniu: cnotą. Jeśli sprawność ta, czyli cnota pociąga za sobą „powstrzymywanie się od rozpusty” – to dzięki temu, że człowiek posiadający ją „umie utrzymać własne ciało w świętości i we czci, a nie w pożądlivej namiętności” Chodzi tutaj o umiejętność praktyczną, uzdalniającą do działania w

pewien sposób i równocześnie do niedziałania w sposób temu przeciwny. Aby być taką umiejętnością, czyli sprawnością, czystość musi być zakorzeniona oczywiście w woli, w samej podstawie ludzkiego chcenia i świadomego działania. Tomasz z Akwinu w swojej nauce o cnotach widzi bliższy jeszcze podmiot owego zakorzenienia pożądanania zmysłowego, który nazywa *appetitus concupiscibilis*. To właśnie władza w sposób szczególny „opanowania” , uporządkowana i uzdolniona do działania odpowiadającego cnotcie, ażeby można przypisać człowiekowi „czystość”. Czystość w tym ujęciu polega przede wszystkim na powściągnięciu poruszeń pożądanania zmysłowego, które ma za przedmiot to, co w człowieku cielesne płciowe. Czystość jest odmianą cnoty wstrzemięźliwości. Tekst Pawłowy z 1 Listu do Tesaloniczan świadczy o tym, że cnota czystości w jego ujęciu również polega na opanowaniu i przewyciężaniu „pożądlivej namiętności” , czyli że do jej istoty należy nieodzownie umiejętność powściągnięcia pożądlwych poruszeń zmysłowości, czyli sprawność wstrzemięźliwości. Równocześnie jednak ten sam tekst Pawłowy skierowuje naszą uwagę na inną jeszcze funkcję cnoty czystości, na inny jej wymiar; bardziej rzecz można pozytywny niż negatywy. Oto zadaniem czystości, które autor Listu zdaje się nade wszystko uwydatnić jest nie tylko „powstrzymanie się od rozpusty” oraz od tego, co do niej prowadzi, a więc od „pożądlivej namiętności” ale jest nim równocześnie „utrzymanie ciała własnego”, a pośrednio również „cudzego” – „ w świętości i we czci”. Te dwie funkcje: „powstrzymywanie” i „utrzymanie” są ze sobą ściśle powiązane i wzajemnie od siebie uzależnione. O ile bowiem nie można „utrzymać ciała w świętości i we czci”, jeśli brak jest owego „powstrzymywania się od(...)pożądlivej namiętności i

(własnego i pośrednio cudzego) w świętości i we czci” nadaje właściwy sens i właściwą wartość owemu powstrzymaniu, które samo z siebie domaga się przewyciężenia czegoś, co jest w człowieku, co się w nim samorzutnie budzi jako skłonność, jako atrakcja, również jako wartość pociągająca przede wszystkim zmysłowo – ale jakże często nie bez oddźwięku w innych wymiarach ludzkiej podmiotowości , a nade wszystko w wymiarze afektywno – emocjonalnym. Biorąc to wszystko pod uwagę, wydaje się, że Pawłowy obraz cnoty czystości – obraz, jaki wyłania się z tego zestawienia funkcji „powstrzymywania” (czyli wstrzemięźliwości) i „utrzymywania ciała w świętości i we czci” – jest niesłychanie trafny, pełny i adekwatny. Pełnię tę zawdzięczamy temu, że Paweł myśli o czystości nie tylko jako o umiejętności (czyli sprawności), podmiotowych władz człowieka – ale równocześnie widzi w niej konkretny przejaw życia „według Ducha” , w którym ludzka sprawność zostaje wewnętrznie użyżniona i ubogacona tym, co Paweł w Liście do Galatów (5,22)nazywa „owocem Ducha”. Owa rodząca się człowieku cześć do wszystkiego, co w nim cielesne i płciowe – w nim, a równocześnie w każdym innym człowieku, w mężczyźnie, jak i kobiecie - okazuje się najistotniejszą siłą dla „utrzymania (...) ciała w świętości”. Dla zrozumienia Pawłowej nauki o czystości wypada szczególnie gruntownie wniknąć w znaczenie owej „czci”; jest rzeczą jasną, że mamy tutaj do czynienia z siłą natury duchowej. Właśnie ta wewnętrzna siła nadaje pełny wymiar czystości jako cnotcie, jako „umiejętności” postępowania w całej tej dziedzinie, w której człowiek odkrywa w swoim wnętrzu wielorakie poruszenia „pożądlivej namiętności” i niejednokrotnie ulega im z różnych motywów. Ażeby lepiej zrozumieć myśl Pawła, dobrze będzie zwrócić się do innego jeszcze tekstu , jaki znajdujemy w 1 Liście do Koryntian. Paweł wykląda tam swoją wielką analogię eklezjologiczną wedle której Kościół jest Ciałem Chrystusa, to daje mu sposobność do następującego wywodu na temat ciała ludzkiego: „Bóg, tak jak chciał, stworzył {różne} członki, umieszczając każdy z nich w

ciele(1Kor12-18); i dalej „niezbędne są dla ciała te członki, które uchodzą za słabsze, a te, które uważamy za mało godne szacunku, tym większym obdarzamy poszanowaniem. Tak przeto szczególnie się troszczymy o przyzwoitość wstydlivych członków ciała, a te, które nie należą do wstydlivych, tego nie potrzebują. Lecz Bóg tak ukształtował nasze ciało, że zyskały więcej szacunku członki z natury mało godne czci, by ni było rozdwojenia w ciełe, lecz żeby poszczególne członki troszczyły się o siebie nawzajem”. Można powiedzieć, że poprzez swoją wielką analogię eklezjologiczną, Paweł równocześnie przyczynia się do pogłębienia teologii ciała, chociaż przedmiotem właściwym odnośnego tekstu jest teologia Kościoła jako Ciała Chrystusowego Jeśli autor 1 Listu do Tesaloniczan pisze o „utrzymaniu ciała (...) w świętości i we czci” – to w powyższym fragmencie 1 Listu do Koryntian pragnie ukazać to ludzkie ciało właśnie jako godne czci, można też powiedzieć, że chce nauczyć czytelników swojego Listu właściwego spojrzenia na ciało ludzkie. I dlatego też ten Pawłowy opis ciała ludzkiego z 1 Listu do Koryntian wydaje się bardzo ściśle związany z zaleceniami 1 Listu do Tesaloniczan: „aby każdy umiał utrzymywać ciało własne w świętości i we czci”(1Tes4,4). Jest to wątek ważny, chyba najbardziej istotny w Pawłowej nauce o czystości.

Jak św. Franciszek po raz pierwszy odtworzył sztukę o Bożym Narodzeniu.

W Greccio, 12 km od Fontecolombo, znajdowała się grotta, służąca zimą jako schronienie dla owiec. Pasterze czuwali przy nich w obawie przed wilkami. U wejścia palili ogniska i otuleni w nędzne kapoty spędzali tam zimowe wieczory. Nad grotą rosły potężne dęby. Białe skały odbijały blask księżyca. Poniżej była wielka dolina. Za nią jawiły się góry oblane światłem księżyca. Oto sceneria, w której Franciszek przypomniał ludziom narodziny Zbawiciela. Wewnątrz jaskini umieścił skromny ołtarz. Przed nim umieścił prawdziwy żłób bydłocy. Wyścielił go sianem. Nakazał też Franciszek postawić po jednej stronie żywego osła, po drugiej białego wołu i kazał przypędzić stado owiec. c.d. s.4